

N:o 72.

Af herr **S. H. Kvarnzelius**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om erhållande af bestämmelser angående verksam desinfektion af i lungсот afliden persons kvarlåtenskap.

Genom den snabba utbredningen af den smittosamma sjukdomen lungсот, hvilken enligt läkarevetenskapens påstående är människoslågtets ojemförligt mest förödande sjukdom, hotas vårt folk af en fara, så stor, att det torde vara på tiden, att allvarliga åtgärder vidtagas för hämmandet af denna sjukdoms förödande verkningar.

Oaktadt vetenskapen till fullo bevisat denna sjukdoms smittoförande egenskap, har dock lagstiftningen ännu ej funnit sig föranlåten att påbjuda några som helst skyddsåtgärder.

Emellertid synes det mig, att sjukdomens ohejdade utbredning innebär en så stor fara för vårt folks framtid i hygieniskt afseende, att ett planmessigt motarbetande af densamma bör genom lag snarast möjligt påjudas.

Ehuru jag ej tilltror mig att i det fallet kunna anvisa den bästa till målet ledande vägen, har jag dock ansett mig böra föra frågan fram och fästa Riksdagens uppmärksamhet på densamma.

Genom tidningspressen är allmänt bekant, att kvarlåtenskapen efter i lungсот affidna personer esomoftast försäljes till allmänheten å offentlig auktion. hvarigenom smittan sprides till åtskilliga förut friska hem inom kringliggande orter, och efter någon tid har den smygande sjukdomen funnit nytt fotfäste för sin härjande framfart bland vårt folk.

Detta förhållande synes mig gifva anvisning på en utgångspunkt för ett planmessigt bekämpande af lungсотen, nemligen en verksam desinfektion af kvarlåtenskapen efter i nämnda sjukdom affidna personer.

Detta tillvägagående har äfven i enskilda fall praktiserats, åtminstone inom min hemort, och synes mig vara så pass beaktansvärdt, att jag vågar ifrågasätta dess påbjudande genom lag.

En dylik genom lag påbjuden desinfektion, hvarigenom all fara för sjukdomens fortplantande på förenämnda sätt förebygges, medför emellertid kostnader, som måste på ett eller annat sätt bestridas. Det gäller då att se till hvem som rättvisligen bör vidkännas dessa kostnader, den aflidnes sterbhus, kommunen eller staten. Det torde väl få anses obilligt att pålägga sterbhuset dessa kostnader, då familjens förvärfsförmåga genom den affidnes förutgående sjukdom i vanliga fall varit väsentligen minskad och utgifterna för läkarebehandling och annan vård af den sjuke äfven åstadkommit en försämring af familjens ekonomiska ställning. Äfven torde det ur rättvisans och billighetens synpunkt vara olämpligt att pålägga kommunerna en dylik betalningsskyldighet, hvilken komme att i främsta rummet drabba de fattigare och mest betungade kommunerna, inom hvilka lungnoten i vanliga fall har lättast att utbreda sina förödande verkningar.

Det återstår då att låta staten vidkännas dessa kostnader, och detta torde äfven vara det lämpligaste ur den synpunkt, som jag redan förut påpekat, att lungnoten kan anses som en verklig landsplåga, den der hotar att förödande ingripa bland hela vårt folk och i väsentlig mån höja dess dödlighetssiffra.

På grund af hvad sålunda anförts, vågar jag vördsamt hamställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utreda frågan och derefter för Riksdagen framlägga förslag till lag om verkställande af verksam desinfektion af qvarlåtenskapen efter i lungnot affiden person, och till bestämmelser om de vilkor, under hvilka ersättning för dylik desinfektion må kunna af statskassan lemnas.

Stockholm den 25 januari 1901.

S. H. Kvarnzelius.